

Orlęta Lwowskie

Mianem Orłąt Lwowskich określa się młodych mieszkańców Lwowa, którzy wobec braku we Lwowie regularnych oddziałów wojskowych Wojska Polskiego, w listopadzie 1918 ochotniczo walczyli o miasto z oddziałami wojsk ukraińskich. Młodzi ochotnicy walczyli też na przedpolu miasta z Armią Czerwoną w czasie wojny polsko bolszewickiej latem 1920 roku. W skład oddziałów ochotniczych wchodziłi studenci, robotnicy, urzędnicy, uczniowie, chłopcy i dziewczęta.

W walkach we Lwowie do 22 listopada 1918 włącznie uczestniczyło z bronią w ręku lub w służbach pomocniczych 6022 osób, w tym 1374 uczniów szkół powszechnych i średnich oraz studentów. 2640 nie przekroczyło 25 roku życia, najmłodszy miał 9 lat. Zginęło lub zmarło od ran 439 żołnierzy i członków wojskowej służby sanitarnej, w tym 12 kobiet. 120 poległych było uczniami, a 76 studentami uczelni. Jeden z nich, 13-letni Antoś Petrykiewicz został najmłodszym w historii kawalerem Orderu Virtuti Militari. 29 poległych należało do sił odsieczy miasta pod dowództwem ppłk. Michała Karaszewicza-Tokarzewskiego[1]. Do powstania legendy Orłąt Lwowskich przyczyniła się także postawa harcerek i harcerzy zarówno lwowskich jak i z całego kraju, którzy masowo wzięli udział w obronie Lwowa i Galicji Wschodniej. Wedle niepełnych danych zginęło wówczas ponad 70 przedstawicieli różnych drużyn harcerskich pochodzący z tak odległych od Lwowa miast jak np. Janek Łączkowski lat 16 z Wielunia[2].

Lwów, od XIV wieku należący do Polski, był miastem zamieszkiwanym w większości przez ludność polską. Lwów w 1910 r. zamieszkiwało 206 000 mieszkańców, z czego ponad 105 tys. stanowili Polacy, 57 tys. Żydzi, a 39 tys. Ukraińcy[3].

Przeciwnikami „Orłąt Lwowskich” były oddziały Ukraińskiej Armii Halickiej.